

Lauwersmeer met hieronder een aantal hoogtepunten.

Om iedereen op scherp te zetten beloof ik degene die als eerste een Bonte Kraai ziet een ijsje. Harry begon met een overvliegende Keep, wat ik helaas fout moest rekenen. In het Jaap Deensgat stond het water erg hoog, daardoor geen steltlopers op een eenzame Kluut en een groepje voorbij vliegende Bonte Strandlopers na. Het wild werd met name vertegenwoordigd door beesten uit de zwem-, duik- en grondelcategorie. De Kleine Zwaan was terug en overal om ons heen hoorden we het gebabbel van groepjes Grauwe Ganzen. Aan de overkant van het JDG, hemelsbreed toch al gauw zo'n twee kilometer, ontwaarde Henk als eerste een witte plastic zak in de rietkraag, die met behulp van zijn verlengde visie veranderde in de eerste Grote Zilverreiger van die dag. (Uiteindelijk zagen we er een stuk of drie, vier ...) Op de terugweg van de hut naar de auto 'pingden' Baardmannetjes en demonstreerde een Waterral zijn 'gevilde speenvarken' imitatie.

In het Nieuwe Robbengat wemelde het van de Dodaarsjes en zagen sommige mensen een blauwe schim over het water scheren; IJsvogel! "Weet je het zeker?" vroeg Lucie aan Henk. "Ja, ik zag de witte borst. Ik dacht zelfs even aan een Waterspreeuw." Goh, dacht ik bij mezelf, ik heb aardig wat IJsvogels gezien, maar een witte borst is me nog nooit opgevallen. Na bestudering van de Jonsson zie ik tot mijn opluchting dat het om een witte keelvlak en een kleine vlekje op de achterhals gaat. Veel schiet ik er overigens niet mee op, want ook dat was me nog nooit opgevallen. Dit eist een verklaring, tijd voor wat introspectie!

Een bezoekje aan de haven bracht niet veel spannends (achteraf hebben we een Kuifaalscholver gemist) en in de Bantpolder zaten nog niet de grote aantallen ganzen die we eigenlijk verwacht hadden. De fel begeerde Morinelplevier was in geen velden of wegen te bekennen. Wellicht als troost zagen we op een omgeploegde akker vier Kleine Strandlopers. Aan de westkant van de weg naar de Ezumakeeg foerageerden wel grote groepen

Excursie Lauwersmeer 21 oktober 2000

Waarom ga je met een groep mensen op excursie, als je ook gewoon in je eentje kunt gaan grasduinen? Sterker nog, waarom organiseer je zelf een auto-excursie als je een hartgrondige hekel hebt aan blikvogelen? Bovendien is er altijd dat knagende gevoel in de onderbuik. Zullen ze zich wel opgeven en niet met twintig mensen en maar drie auto's op het Overwinningsplein staan? We zien vast niets en is het allemaal 'dood katoen'. Vinden ze het wel leuk of gaan ze gewoon mee omdat het anders zo zielig is voor degene die de excursie organiseert?

'Misschien gaat er wel helemaal niemand mee', doet vrouwlief een extra duit in het zakje. Kortom, een dagje georganiseerd vogelen in de

'Brandjes' en 'Kollen' met hier en daar een paar Rietganzen. In de hut aan 'de Keeg' droeg de hoge waterstand en het daarmee samenhangende gebrek aan steltlopers wederom bij tot het eerder beschreven 'dood-katoengevoel'. We besloten voor de vorm nog even aan de andere kant te kijken. En zo stonden we een beetje gezapig naar de dobberende eenden te kijken toen tegelijk met de eindelijk doorbrekende zon een mannetje Blauwe Kiekendief voor wat actie zorgde. Het was een soort voorbode, want ineens leek het alsof iemand een kooi met roofvogels had opengezet. Op een eilandje verscheurde een Slechtvalk een prooi, enkele Bruine Kieken zweefden log boven het riet en boven de vaargeul naar Dokkumer Nieuwe Zijlen ontwaarde ik een groot flapperend beest. Blick door de telescoop. Bingo, Visarend! Tientallen minuten konden we genieten van de biddende en zwevende vogel. Hij kwam op den duur zo dichtbij dat iedereen hem met de verrekijsker prachtig kon bekijken. Niet veel later vloog vanuit het oosten een Roerdomp op ons af. Vijftig meter van ons vandaan verdween hij onzichtbaar in het riet. Na een minuut of twintig ging hij weer op de wieken en zeilde evenwijdig aan de weg naar het zuiden. Kortom het toetje was het lekkerst. Doch helaas, geen Bonte Kraai en dus geen ijs.

Enmaal thuis achter de computer, weet ik weer waarom het leuk is om op excursie te gaan. Er waren mensen die voor het eerst mee gingen en gelijk een Visarend zagen (blij gezichten). Iemand anders herinnerde zich weer dat je Brandganzen kunt herkennen aan het 'blaffen' (ook een blij gezicht). Als beginnend vogelaar leer je in een groep snel bij en als 'prof' kun en mag je schaamteloos je kennis etaleren of een ledenwerfactie starten voor een telgroep o.i.d. Tussen het vogels kijken door keuvel je wat over muziek, verrekijskers, paddestoelen, praat verder over de fascinerende lezing van John Videler of je vertelt een sterk verhaal over vogels in verre oorden. Redenen genoeg om ook eens mee te gaan.

Voor de mensen die de volgende keer dan ook graag mee willen maar op zaterdagochtend boodschappen moeten doen, 's lands bekendste kruidenier is in Helpman tot 22.00 uur open. De kinderen kun je gewoon meenemen op excursie. (Vogelen is veel minder blessuregevoelig dan voetbal, weet ik uit ervaring.) Of je gaat gewoon in 't Waar wonen zoals twee excursiegangers hebben gedaan. Daar heb je helemaal geen

winkels en waarschijnlijk ook geen voetbalveld.

Aaldrik Pot